

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **R. S.**, bytem O., S. 18, adresa pro doručování: O., S. n.. 4/4, zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Legionářská 797/3, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem v Praze, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, o **přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2012, č. j. 967/2012-160-SPR/3, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno usnesení Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 27. 8. 2012, č. j. KUOK/74148/2012, jímž Krajský úřad nevyhověl Olomouckého kraje podle § 24

odst. 2 s odkazem na § 41 odst. 5 správního řádu žádosti o zneplatnění okamžiku doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2012, č. j. KUOK 60476/2012.

[2] Žalobce v žalobě předně sdělil, že s napadeným rozhodnutím se žalobce seznámil až 17. 2. 2014 prostřednictvím právní zástupkyně, která byla uvedeného dne nahlédnout do soudního spisu zn. 76 A 28/2012. Toto rozhodnutí nebylo žalobci do dnešního dne řádně doručeno, neboť s rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 11. 2012 se žalobce seznámil až prostřednictvím své právní zástupkyně, která dané rozhodnutí získala nahlížením do spisu zn. 76 A 28/2012. Doručování napadeného rozhodnutí trpí zcela zásadními vadami, neboť žalobce, jednající dle výzvy poštovního doručovatele – České pošty, s. p. – již zásilku na poště nezískal a tato mu nebyla vhozena ani do schránky. Do poštovní schránky žalobce obdržel pouze výzvu k vyzvednutí zásilky, bez poučení dle správních předpisů, když z výzvy nebylo patrné, kdo je odesílatelem zásilky a o jakou zásilku se jedná. Jako doba pro vyzvednutí zásilky bylo uvedeno „do 12. 12. 2012“. Žalobce, jednaje dle příslušného poučení České pošty, s. p., se posledního dne uvedeného na výzvě dostavil na příslušnou pobočku České pošty, s. p., kde byl však pracovníci informován, že zásilka již byla vrácena odesílateli, když na žádost žalobce mu bylo sděleno, že odesílatelem bylo právě Ministerstvo dopravy. Na základě zjištěných informací žalobce telefonicky kontaktoval žalovaného, kde mu bylo sděleno číslo jednací předmětného doručovaného rozhodnutí, přičemž žalobci bylo doporučeno, nechť si písemně požádá o opětovné doručení, když takováto žádost nemůže být učiněna telefonicky. Žalobce ještě tentýž den zaslal k rukám žalovaného žádost o nové doručení písemnosti, přičemž na tuto žádost nebylo do dnešního dne jakkoliv reagováno a žalobci tedy doposud nebylo předmětné rozhodnutí doručeno. Je zarážející, proč žalovaný zvolil v rámci doručování způsob vrácení zásilky odesílateli pro případné doručení, jakožto způsob speciální k běžnému postupu vhození zásilky do schránky adresáta. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. proti usnesení Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 27. 8. 2012, vytýkal citovanému rozhodnutí nesprávné právní zhodnocení věci, když meritem případu je neplatnost doručení rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 7. 2012, č. j. KUOK 60476/2012. Podle § 24 správního řádu je písemnost doručena od nevyzvednutí 10 dnů uložené písemnosti. Tento předpoklad je však prolomen odstavcem druhým citovaného usnesení, podle kterého prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. V daném konkrétním případě bylo rozhodnutí, jehož zneplatnění doručení se žalobce domáhal, žalobci doručeno 20. 7. 2012. Jelikož přestupek, o němž bylo tímto rozhodnutím v posledním stupni rozhodováno, se stal 19. 7. 2011, je třeba mít za to, že uplynutím 19. 7. 2012 odpovědnost za přestupek zanikla nebo následující pracovní den jej již nebylo možné projednat. Správní orgány, včetně žalovaného sice tvrdí, že k nabytí právní moci došlo 19. 7. 2012 za použití § 24 odst. 1 správního řádu tzv. fikcí doručení, s čímž však žalobce již dříve vyslovil nesouhlas, neboť zásilku si nemohl pro dočasnou transparentně tvrzenou a doloženou nepřítomnost vyzvednout, přičemž včas a řádnou formou podle § 24

odst. 1 správního řádu s odkazem na § 41 správního řádu požádal o zneplatnění doručení. Krajský úřad Olomouckého kraje však tuto žádost zamítl, protože žalobce se proti zamítavému rozhodnutí odvolal, když o tomto odvolání bylo negativně rozhodnuto žalovaným. Žalovaný ani Krajský úřad Olomouckého kraje se jakkoliv nevypořádaly s námitkou žalobce v žádosti o zneplatnění doručení zásilky datované ke dni 31. 7. 2012. To znamená, že rozhodující orgány zcela ignorovaly výše citovaná zákonná ustanovení, v jejichž intenci žalobce jednal, když v zákonem stanovené lhůtě, tj. ve lhůtě 15 dnů poté, co pominula překážka, která žalobci bránila úkon učinit, podal řádně odůvodněnou žádost o zneplatnění doručení zásilky, včetně předložení veškerých listinných důkazů prokazujících objektivní nemožnost žalobce vyzvednout si doručovanou zásilku v desetidenní lhůtě. Bez významu pak není, že v době, kdy byla žalobci předmětná zásilka doručována, byl na dlouhodobě plánované zahraniční dovolené, jejíž termín nebyl schopen operativně změnit. Nadto pak v daném případě ničehož nenasvědčovalo tomu, že by v inkriminované době mělo dojít k doručování úřední písemnosti tak, jak se ve skutečnosti událo. Žalobci byla dne 25. 6. 2012 doručena výzva správního orgánu I. stupně k doplnění odvolání (o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím, jehož zneplatnění doručení se žalobce domáhá) ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy, když poslední den této lhůty dopadal na 2. 7. 2012 (z důvodu víkendu). Jak je ze spisového materiálu patrné, žalobce odvolání ve stanovené lhůtě řádně odůvodnil, když dne 2. 7. 2012 dal k poštovní přepravě zásilku obsahující předmětné doplnění. Tímto pak je lhůta řádně zachována. Předmětná zásilka byla 4. 7. 2012 doručena prvostupňovému správnímu orgánu, který výzvu činil a k jehož rukám mělo být doplnění adresováno. I přes skutečnost, že žalobce řádně a včas v souladu s poučením prvostupňového správního orgánu odvolání doplnil, nebylo k tomuto doplnění jakkoliv přihlíženo, neboť odvolací správní orgán o odvolání rozhodl již 4. 7. 2012, aniž by vyčkal přiměřenou dobu odvíjející se od konce procesní lhůty v nedoplnění odvolání žalobce (když mělo být zohledněno také to, že doplnění mělo být dle příslušného poučení adresováno prvostupňovému správnímu orgánu, který jej musel odvolacímu správnímu orgánu doručit), když o výzvě prvostupňového správního orgánu byl obeznámen ze spisového materiálu. V intenci uvedeného pak Krajský úřad Olomouckého kraje nezohlednil a ani v důsledku svého poněkud ukvapeného rozhodování (když se nelze vyhnout domněnce, že takovýto rychlý postup správního orgánu byl motivován výhradně prekluzí projednávaného přestupku), nemohl zohlednit veškeré námitky žalobce, s čímž však žalobce nemohl jakkoliv spravedlivě a objektivně počítat, když se domníval, že Krajský úřad Olomouckého kraje vyčká doručení jeho doplnění (které nadto učinil v souladu s výzvou prvostupňového správního orgánu) a tudíž je možno rozhodnout a dané rozhodnutí doručovat dříve, než bude Krajský úřad Olomouckého kraje o doplnění obeznámen, čili nemohl spravedlivě předpokládat následky odjezdu na zahraniční dovolenou. Z uvedeného je pak dáno, že za účelem chvatného rozhodnutí správní orgán zcela ignoroval procesní práva žalobce, což je postup *contra legem*. Také na něj navazující odvolací správní řízení a napadené rozhodnutí v tomto rozsahu trpí vadou, neboť žalovaný se okolnostmi a doplněním odvolacích námitek a nelegitimním postupem správního orgánu nijak nezabýval. V souladu s výše uvedeným je tak doposud všemi rozhodujícími správními orgány nahlíženo na daný případ výhradně prizmatem prekluze projednávaného přestupku bez jakékoliv reflexe procesních práv žalobce

a tomu odpovídajících povinností správních orgánů, včetně žalovaného. Za dané situace, kdy se na to žalovaný s námitkami žalobce nikterak nevypořádal a své rozhodnutí *de facto* nikterak neodůvodnil, když jediným argumentem je, že se s odvolacími důvody neztotožnil, nemůže napadené rozhodnutí obstát.

[3] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 11. 2012.

[4] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám soud zjistil, že dne 27. 8. 2012 vydal Krajský úřad Olomouckého kraje usnesení, kterým podle § 24 odst. 2 a § 41 odst. 5 správního řádu žádost o zneplatnění okamžiku doručení rozhodnutí č. j. KUOK 60476/2012 nevyhověl. Krajský úřad Olomouckého kraje obdržel 1. 8. 2012 žádost, kterou se žalobce domáhal určení neplatnosti okamžiku doručení rozhodnutí Krajského úřadu ze dne 4. 7. 2012, č. j. KUOK 60476/2012, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Šumperk, č. j. DOP 689/2011, ze dne 10. 5. 2012. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který spáchal dne 19. 7. 2011. Žalobce uvedl a písemně doložil (7 listů příloh), že v období od 5. 7. 2012 do 19. 7. 2012 se ubytoval s rodinou v kempu Valalta, Rovinj, Chorvatsko, odkud se vrátil dne 20. 7. 2012 v brzkých ranních hodinách, kdy našel písemnost s uvedeným rozhodnutím krajského úřadu v poštovní schránce. Žalobce navrhl jako okamžik doručení stanovit okamžik, kdy si písemnost fyzicky převzal, tj. den 20. 7. 2012. Krajský úřad vyhodnotil doložené písemnosti jako dostačující pro objasnění důvodů podání žádosti. Z požadovaného je zřejmé, že žalobce navrhl jako okamžik doručení označit den, kdy by jeho odpovědnost za přestupek již zanikla. Proto se krajský úřad zabýval otázkou, zda doručení tzv. fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu bylo skutečně v souladu se zákonem a konstatoval, že doručení proběhlo zákonně. Posunutí okamžiku doručení písemnosti, byť o jediný den není důvodné. Ponecháním okamžiku doručení rozhodnutí ke dni 19. 7. 2012 nebude žalobce krácen na svých procesních právech, či právech činit další úkony. Tím neměl krajský úřad na mysli úkony ve správním řízení (odvolacím řízení), které bylo doručením písemnosti ukončeno a žádné další úkony účastníkovi odvolacího řízení fakticky nelze přiřknout, snad jen s výjimkou podání správní žaloby pro přezkoumání rozhodnutí o odvolání, kdy lhůta pro podání žaloby dosud neuplynula, neboť ze spisového materiálu a tvrzení žalobce je zřejmé, že mu do dispoziční sféry bylo rozhodnutí o odvolání doručeno 19. 7. 2012, respektive nejpozději 20. 7. 2012. Krajský úřad spatřoval jako další důvod, proč nelze vyhovět žalobci ve stanovení nového okamžiku doručení písemnosti tu skutečnost, že žalobce se dispozice převzít písemnost do vlastních rukou vlastním přičiněním vzdal. Podle § 24 odst. 2 správního řádu může ten, kdo prokáže, že si písemnost nemohl ve stanovené lhůtě podle § 24 odst. 1 správního řádu převzít, a to bez vlastního zavinění, požádat o zneplatnění doručení písemnosti. Věděl-li žalobce, který ještě 2. 7. 2012 podával

k poštovní přepravě doplnění podaného odvolání, že bude dočasně mimo území ČR a nebude moci fyzicky přebírat písemnosti, ač v souvislosti s probíhajícím odvolacím řízením o přestupku toto mohl očekávat, pak si mohl k přebírání písemností zvolit zmocněnce. Pakliže o skutečnosti, že bude pobývat mimo území ČR v dostatečném časovém odstupu nevěděl, učinil plně svrchované rozhodnutí spočívající v tom, že se s případně doručovanými písemnostmi seznámí po svém návratu. Ve své žádosti ostatně žalobce zmiňuje i § 41 správního řádu, což je ustanovení, které upravuje navrácení věci v předešlý stav (zmeškání úkonu). Smyslem odvolacího řízení je rozhodnout o podaném odvolání, jeho důvodnosti, případně včasnosti a proti rozhodnutí o odvolání se nelze dále odvolat. Rozhodnutí o odvolání je konečné a s jeho seznámením nastávají tomu, kdo podané odvolání podal, právní účinky vyplývající z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V posuzovaném případě je zřejmé, že žalobce byl s rozhodnutím o odvolání seznámen a právní účinky tohoto seznámení, respektive fikce doručení s ohledem na práva žalobce a rovněž na veřejný zájem sledovaný dokončeným správním řízením ve věci sankce za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu není nutné posouvat, byť jen o jeden jediný den.

[5] Ve včas podaném odvolání žalobce namítal, že správním řádem byla zřízena fikce doručení pro případ, že si účastník řízení zásilku nevyzvedne, čímž by docházelo k neodůvodněným průtahům v řízení. Jelikož si zákonodárce byl nepochybně vědom přísnosti tohoto institutu, jenž by mohl postihnout i ty účastníky řízení, kteří by se nevyhýbali doručení, ale jen se z pochopitelných důvodů krátkodobě nezdržovali ve svém bydlišti, umožnil adresátovi zásilky bránit se fikci doručení stanoveným postupem, v němž pak ponechal důkazní břemeno výhradně na osobě adresáta. Adresát je tedy povinen s odkazem na § 24 odst. 2 správního řádu prokázat, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost vyzvednout. Požádat může za podmínek podle § 41 správního řádu. Ačkoliv v § 41 odst. 4 s. ř. je uvedeno, že správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, jedná se zde o konfrontaci dvou ustanovení jedné právní normy. Podle žalobce je § 24 odst. 2 správního řádu ve vztahu lex specialis k § 41 odst. 4 správního řádu, neboť upravuje konkrétní hmotněprávní podmínky na konkrétní speciální ustanovení, v daném případě doručování. Nelze tedy obecně prohlásit, že odjezd na dovolenou si vlastně naplánoval sám a v tom spatřovat zavinění, a protože byl v řízení o přestupku, měl si na každou nepřítomnost v bydlišti zvolit zmocněnce pro doručování. Kromě toho, že to není vůbec jednoduché, když pro doručování do vlastních rukou pošta neakceptuje žádné zmocnění, je to naprostý nesmysl. V rámci svého podnikání žalobce poměrně často cestuje a nedovede si představit, že by si měl kvůli každé služební cestě zvolit zmocněnce. K názoru krajského úřadu, podle kterého měl žalobce očekávat doručení rozhodnutí, žalobce uvedl, že namísto, aby se vyhýbal řízení o přestupku, jak se snaží správní orgán v napadeném usnesení naznačit, si uvědomil, že rodiče žalobce s ohledem na zdravotní stav nemusí být schopni žalobce řádně informovat o poštovních zásilkách, které očekával, a proto si obratem zřídil adresu pro doručování v místě, kde u přítelkyně bydlí a kde si z důvodu nesouhlasu

majitele nemovitosti nemůže zřídit trvalé bydliště. Žalobcova obava se částečně naplnila, když rodiče zašantročili všechny výzvy pošty k vyzvednutí zásilek, a to až do té míry, že rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci. Částečně se pak nepotvrdil žalobcův předpoklad, že mu bude doručováno na adresu pro doručování, což považuje za fatální chybu správního orgánu, který ač věděl, že je ve dvou případech po sobě doručeno fikcí, tak neučinil nic k tomu, aby si ověřil adresu v systému evidence obyvatel. Nicméně žalobce podal blanketní odvolání, které doplnil 5. 12. 2011 a rozhodnutí v odvolacím řízení bylo vydáno až dne 23. 1. 2012, tj. jeden měsíc a 18 dní po doplnění odvolání. Jestliže tedy doplnil odvolání 2. 7. 2012, nemohl ani v nejmenším žalobce tušit, že správní orgán vydá rozhodnutí 4. 7. 2012, tj. po dvou dnech. Navíc dovolená byla plánována dlouho dopředu a žalobce tomu musel přizpůsobit svůj harmonogram v podnikání. Žalobce nijak nezpochybňoval, že pozdější datum pro doručení je pro něj výhodné, avšak tvrzení, že si to naplánoval úmyslně, považoval za naprosto absurdní. Proč tedy odvolací orgán tak rychle nepostupoval v případě prvního rozhodnutí, kdy měl žalobce v registru řidičů zapsán zákaz činnosti, nemohl řídit motorové vozidlo v době, kdy musel opravdu hodně jezdit a čekal dva měsíce na rozhodnutí o odvolání, kterým mu bylo plně vyhověno? Správní orgán se tak chová nepředvídatelně. Otázkou je, proč nepožádal krajský úřad o doručení Policii ČR. Je to stejně imaginární představa, jako volit si zmocněnce při každé nepřítomnosti v bydlišti přesahující 10 dní. Žalobce si bude každou další cestu kontrolovat, jestli náhodou zmocněnec také nepojede pryč. Vznik takové povinnosti by však měl být na řádném legislativním procesu a ne na vůli jednoho úředníka, jehož extenzivní výklad by neúměrně zatížil statisíce účastníků jiných řízení. Za situace, kdy by odvolací řízení trvalo měsíc a půl nebo déle a žalobce by odjel pryč se svými blízkými, nevylučuje, že by tuto skutečnost správnímu orgánu písemně oznámil. V tom případě by si nevolil zmocněnce pro doručování, protože důvěřuje jen svým nejbližším a nemá v úmyslu nechat přebírat soukromé písemnosti jiné osobě. Žalobce se nesnažil o vytváření žádných obstrukcí a nevyvíjel snahu k prodlužování řízení ve snaze dosáhnout konce prekluzivní lhůty. Poté, co bylo zrušeno první rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byl žalobce předvolán až na den 11. 4. 2012, tedy po uplynutí dalších dvou měsíců od chvíle, kdy bylo toto první rozhodnutí zrušeno. Později žalobce zjistil, že správní orgán ho předvolával, ačkoliv ještě ani nezahájil řízení. Další předvolání bylo již řádné a první správné za celou dobu řízení. Bohužel se krylo s termínem fotbalového utkání, které se hraje možná jednou za život žalobce, což subjektivně považoval za významnější událost než ústní jednání, které se mohlo konat později a na které by se nepochybně dostavil. Za celou dobu řízení se žalobce omluvil celkem dvakrát, a to za situace, kdy by ústní jednání stejně nemohlo proběhnout.

[6] Žádostí ze dne 12. 12. 2012 požádal žalobce Ministerstvo dopravy o nové doručení písemnosti, protože se tohoto dne dostavil na provozovnu České pošty a. s. v Olomouci k vyzvednutí zásilky č. j. 967/2012 – 160 – SPR/3. Pracovníci na přepážce bylo žalobci však sděleno, že předmětná zásilka byla již vrácena odesílateli, a proto požádal o nové doručení zásilky, aby se mohl seznámit s jejím obsahem, za nedopatření se omluvil.

[7] Žádné další písemnosti správní spis Ministerstva dopravy již neobsahoval.

[8] Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2012 žalovaný zamítl odvolání žalobce, které odůvodnil tak, že se s argumenty žalobce neztotožnil. Zásilka obsahující předmětné rozhodnutí krajského úřadu o odvolání byla vzhledem k tomu, že adresát nebyl na adrese doručování zastížen, připravena na poště k vyzvednutí od 9. 7. 2012. Adresát byl o uložení zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Protože zásilka nebyla vyzvednuta, byla dne 20. 7. 2012 vhozena odesílateli do poštovní schránky. Správní orgán podle § 24 odst. 1 správního řádu považoval po uplynutí posledního dne desetidenní lhůty, tedy 19. 7. 2012, kdy byla zásilka připravena k vyzvednutí, zásilku za doručenou a předmětné rozhodnutí nabylo právní moci 19. 7. 2012. Z toho vyplývá, že doručení bylo provedeno v souladu se zákonem a postupem předvídatelným správním řádem. Vzhledem k tomu, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu II. stupně, není možné se proti tomuto rozhodnutí odvolat, ale pouze je možné uplatnit mimořádný opravný prostředek, tedy žádost o přezkumné řízení, popř. žádost o obnovu řízení a o tyto možnosti žalobce tím, že rozhodnutí převzal 20. 7. 2012, připraven nebyl. Podáním uvedené žádosti o zneplatnění doručení zásilky žalobcem bylo dosaženo toho, aby z důvodu prekluze již nebylo možné předmětný přestupek projednat, což nakonec ve svém odvolání sám přiznal, ale nic na tom nemění skutečnost, že si svou dovolenou s tímto úmyslem neplánoval. Nicméně dovolenou v tomto termínu měl, a proto měl a mohl předpokládat, že na základě probíhajícího řízení bude rozhodnutí před prekluzí v uvedené věci vydáno. Proto měl možnost vzít si po dobu jeho nepřítomnosti zmocněnce, který by ho zastupoval. To, že by to nikdy, jak ve svém odvolání uvedl, neudělal, nelze přičítat k tíži správního orgánu I. stupně. Žalovaný se také neztotožnil s tvrzením žalobce, že se nesnažil o vytváření žádných obstrukcí a nevyvíjel žádnou snahu k prodlužování řízení ve snaze dosáhnout konce prekluzivní lhůty. O opaku tohoto tvrzení svědčí, jak jeho omluva z důvodu pracovního zaneprázdnění a Velikonoc a následně jeho omluva z důvodu sledování fotbalového zápasu, které subjektivně považoval za významnější událost než ústní jednání. Vzhledem k tomu, že žalobce ve svém odvolání neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly změnu nebo zrušení napadeného usnesení, rozhodl žalovaný tak, jak uvedl ve výroku.

[9] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[10] Žalobce se prostřednictvím právní zástupkyně seznámil s napadeným rozhodnutím 17. 2. 2014 (nahlédnutím do soudního spisu zn. 76 A 28/2012), proto soud shledal žalobu jako včasnou a napadené rozhodnutí tímto jako doručené.

[11] Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 As 9/2011 - 28, a ze dne 31. 7. 2008, čj. 9 As 88/2007 - 49; všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

[12] Podle § 41 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.*

[13] Podle § 24 odst. 2 správního řádu *prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.*

[14] Spornou otázkou v souzené věci byl okamžik doručení a výklad neurčitého právního pojmu *závažné důvody, které nastaly bez jeho* (žalobcova) *zavinění* (podle § 41 odst. 4 správního řádu) a bez jejich prokázání žalobcem ve spojení s pojmem *pro dočasnou nepřítomnost ... nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout* (podle § 24 odst. 2 správního řádu).

[15] Žalobce důvod nemožnosti vyzvednout si zásilku s rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje o žalobcově odvolání (ze dne 4. 7. 2012, čj. KUOK 60476/2012) v úložní době spatřoval v tom, že pobýval na dovolené v zahraničí. V žádosti podle § 24 odst. 2 a § 41 odst. 4 správního řádu žalobce navrhoval, aby jako okamžik doručení citovaného rozhodnutí byl stanoven na den 20. 7. 2012.

[16] Podmínku dočasné nepřítomnosti žalobce splnil, stejně tak bylo včasné podání žádosti. Avšak s tvrzením žalobce, že si nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, se soud neztotožnil. Žalobce věděl včas a předem jak o tom, že pojede na dovolenou do zahraničí (jak tvrdí v odvolání), tak o tom, že se vede správní řízení o přestupku, jmenovitě o odvolání proti rozhodnutí o přestupku a mohl očekávat, že rozhodnutí o odvolání bude vydáno a doručováno. Jak soud uvedl žalobci již ve svém rozsudku ze dne 21. 1. 2014, čj. 76 A 28/2012 – 23, rozhodnutí o odvolání bylo doručeno v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu (tzv. fikcí). (Předem plánovaná) dovolená nenaplnuje neurčitý právní pojem *závažné důvody, které nastaly bez jeho* (žalobcova) *zavinění*, resp. *dočasná nepřítomnost bez žalobcova zavinění*, dovolená tímto závažným důvodem není, obzvláště pokud o ní, jak sám žalobce tvrdí, věděl, odjel na dobu delší než úložní doba očekávané zásilky od správního úřadu a mohl si zvolit zmocněnce pro řízení a toto úřadu sdělit. Případně si mohl žalobce zřídit datovou schránku. Žalobce svým chováním nedostál zásadě, podle které každý si má střežit svá práva a nepočínal si s dostatečnou bdělostí a obezřetností. Naplněním pojmu *závažné důvody, které nastaly bez jeho* (žalobcova) *zavinění*, resp. *dočasná nepřítomnost bez žalobcova zavinění* by byla například nečekaná, náhlá hospitalizace ap.

[17] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly, správně vyložily neurčité právní pojmy a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil a proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[18] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 6. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně